

Arrest

nr. 311 380 van 14 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugeen Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaten A. HAEGEMAN en E. DARESHOERI loco advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 10 mei 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 mei 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 juli 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 25 juli 2022.

1.3. Op 22 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 september 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, U. (...) G. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Sinzai, een dorp in het district Kunduz van de Afghaanse provincie Kunduz, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u student. Wanneer u vrij was hielp u uw vader en broer op de landbouwgronden. Uw vader en broer zijn kort voor uw vertrek gedood door de taliban. Uw moeder woont op heden samen met uw twee jongere zussen bij haar broer, uw maternale oom, in Katak hail, een dorp dichtbij uw dorp.

Uw problemen zijn er gekomen omwille van het werk dat uw vader in het geheim deed. U wist dit aanvankelijk niet maar hij was een informant voor de NDS, de Afghaanse intelligentiedienst. 's Nachts, enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, voerde de overheid een aanval uit op het huis van M. (...), een buur van u. Blijkbaar was M. (...) de gastheer van enkele talibanstrijders op dat moment. De overheid kwam met helikopters en jullie, u en uw familie, hoorden geweerschoten. De volgende ochtend vernamen jullie dat één persoon neergeschoten was. Dit was de schoonbroer van M. (...) maar ook een strijder van M. (...) A. (...), een hooggeplaatste talibancommandant binnen uw regio. De andere strijders die aanwezig waren in het huis van M. (...) konden ontsnappen tijdens de inval. Twee dagen later ging u naar school en erna bleef u bij uw maternale oom in Katak hail. Toen u bij uw maternale oom was kwam M. (...) 's avonds met enkele strijders van M. (...) A. (...) naar uw huis. Ze klopten op de deur en uw vader en broer deden open. Uw vader werd gevraagd om mee te gaan met hen omdat M. (...) A. (...) uw vader opgeroepen had. Uw vader weigerde om mee te gaan met hen. Hij was namelijk bang om gedood te worden omdat hij wist wat de taliban deden met mensen die werkten voor de NDS. Uw vader vroeg waarom hij 's nachts naar M. (...) A. (...) moest gaan. Uw vader vroeg waarom het niet overdag kon. M. (...) onderbrak uw vader en zei dat het uw vader zijn schuld was dat zijn huis aangevallen was en dat zijn schoonbroer beschoten werd. M. (...) beschuldigde uw vader ervan informatie doorgegeven te hebben aan de overheid. Uw moeder hoorde dit en herkende de stem van M. (...) . M. (...) zei tegen uw vader dat hij een spion is van de overheid, dat hij een slaaf is van hen. De strijders van M. (...) A. (...) gaven de opdracht aan M. (...) om uw vader neer te schieten wat hij vervolgens deed. Omdat uw broer ook wist dat M. (...) uw vader gedood had werd hij eveneens doodgeschoten. Daarna reden M. (...) en de taliban weg op hun motorfietsen. Uw moeder schreeuwde en alle dorpingen kwamen. Ze vroegen wat gebeurd was en uw moeder vertelde wat allemaal gezegd was. U vernam het nieuws via uw maternale oom die het op zijn beurt vernam van een dorpling toen hij naar de moskee ging. Uw moeder vertelde tegen u wat er precies gebeurd was bij u thuis en dat ze M. (...) herkend had. De dag erna vond de begrafenisceremonie plaats. De vrouw en kinderen van M. (...) kwamen langs bij u thuis om jullie te condoleren met het verlies. Toen zij langskwamen kon u zichzelf niet beheersen en u ging naar M. (...) zijn vrouw en vervloekte haar, u gebruikte slechte woorden. U stuurde ze weg uit uw huis. De lichamen van uw vader en broer werden voorbereid om begraven te worden en de ceremonie vond plaats. Toen de lichamen van uw vader en broer in het graf geplaatst werden legde men het gezicht van uw vader en broer bloot. U kon uw emoties niet beheersen toen dit gebeurde en u zei dat u wraak zou nemen op M. (...) . Het dorpshef, H. (...), kwam naar u toe en nam u vast. Hij zei tegen u dat dit niet het juiste moment was om dergelijke zaken te zeggen. Vervolgens werden alle gebeden gedaan en de lichamen werden begraven. Na de begrafenis bleef u bij uw maternale oom. Uw oom werd later benaderd door H. (...) en die vertelde dat M. (...) vernomen had dat u wraak zou nemen op hem. Na dit vernomen te hebben zei M. (...) dat hij u op dezelfde manier zou doden net zoals uw vader en broer. H. (...) raadde daarom aan dat u het dorp moest verlaten. De volgende dag besprak uw oom wat hij vernomen had van het dorpshef met uw moeder. Uw moeder begon, toen uw oom dit zei, te vertellen over het werk dat uw vader deed voor de NDS. Dit was het moment waarop u de eerste keer te horen kreeg dat hij actief was als informant voor de NDS. Uw oom reageerde daarop door te zeggen dat u niet langer bij hem kon blijven o m d a t hij zijn eigen familie niet in gevaar kon brengen. U bleef toen nog even in zijn huis waarna u naar de stad gebracht werd. In de stad werd u overhandigd aan de smokkelaar.

Na uw vertrek ging uw moeder naar huis en ze zag dat het huis open was, de sloten waren gebroken. M. (...) was er op dat moment aanwezig en alle documenten van uw vader waren genomen door de strijders van M. (...) A. (...). Uw moeder vroeg aan M. (...) waarom hij daar was. Uw moeder beval hem om weg te gaan aangezien hij haar man en zoon gedood had. M. (...) zei dat jullie allemaal slaven van de overheid waren en dat hij achter u zou aankomen. Dit omdat u hem vernederd had door publiekelijk te zeggen dat u wraak zou nemen op hem. Vervolgens werden uw moeder en zus het huis uitgezet en M. (...) zei dat ze nooit mochten terugkeren. Uw oom werd nadien ook bedreigd door M. (...) toen hij bezig was op de gronden van uw vader. Hij zei tegen uw oom dat als hij ooit nog dichtbij de velden komt hij neergeschoten zal worden. Sindsdien zijn alle velden en eigendommen geconfisqueerd door M. (...) .

U verliet Afghanistan op de achtste dag van asad in het jaar 1399 (= 29 juli 2020). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 11 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door M. (...) . Daarnaast vreest u ook gedood te worden door de taliban omdat u in Europa verbleven bent en daardoor aanzien zal worden als een ongelovige.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een fotokopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neer. Op 2 augustus 2022 werden uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat op 03/06/2021 u ouder dan achttien jaar bent, minimum 23 jaar. Vermoedelijk is uw leeftijd nog hoger dan dit omdat uw wijsheidstanden volgroeid zijn (Administratief dossier – Beslissing van de Dienst Voogdij). Dat u heden nog steeds verklaart slechts 18 jaar te zijn (wat u bij binnenkomst in België stelde) (CGVS, p. 5), blijkt na medisch onderzoek absoluut niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet door u maar liefst zes jaar, hoogstwaarschijnlijk nog meer, jonger voor te doen dan u bent, tast uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Verder bent u er niet in geslaagd uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielpprocedure geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Zo hebt u slechts een fotokopie neergelegd van uw taskara (CGVS, p. 4) maar gelet op uw beweerde leeftijd is dit document an sich al weinig betrouwbaar. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Bovendien heeft u elders in Europa een andere identiteit opgegeven waardoor niet ontkend kan worden dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo liet u in Bulgarije optekenen dat u geboren bent in het jaar 2005 en dat uw naam B. (...) is (Administratief dossier – Dublin). Ook in Oostenrijk gaf u een andere geboortedatum op, zo verklaarde u geboren te zijn in het jaar 2004 en gekend te zijn onder de naam H. (...), de naam die u ook oorspronkelijk opgaf in België maar later naar U. (...) liet wijzigen (Administratief dossier – Dublin; Verklaring DVZ, 1).

Dat u trouwens volgens uw Facebookprofiel afkomstig was uit Kaboel mag ook de nodige verbazing wekken. Uw uitleg waarom dit er zo stond houdt immers geen steek. Zo verklaarde u dat het kwam doordat een vriend van u in Servië met een Turks gsm-nummer meerdere Facebookaccounts creëerde. U denkt dat dit de oorzaak is (CGVS, p. 5). Hoe het ene met het andere te maken heeft is echter volstrekt onduidelijk. U kon het immers wel aanpassen na het persoonlijk onderhoud op het CGVS (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Deze en voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat u geen klare wijn schenkt wat bijgevolg een verdere smet werpt op uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door M. (...) , een groot talibanleider die verantwoordelijk is voor veel personen, omdat u ermee dreigde hem te doden nadat hij uw vader en broer gedood had. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo bent u er eerst en vooral niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van het gegeven dat uw vader gewerkt zou hebben als informant voor de NDS, de Afghaanse intelligentiedienst. U verklaart dat uw vader een badge van de NDS bezat maar dat deze werd genomen door M. (...) na uw vertrek (CGVS, p. 4). Het is echter enigszins onlogisch dat uw vader een badge had voor de NDS terwijl hij slechts een informant was. Mocht hij ooit betrappt worden met deze badge in uw dorp, een dorp dat onder controle van de taliban stond

(CGVS, p. 7), dan zouden de gevolgen zeer ernstig zijn voor uw vader. Het is tevens volstrekt onduidelijk waarom een informant een badge nodig heeft. Een informant zou deze badge nooit mogen tonen want het is net de bedoeling dat hun identiteit verborgen blijft. Er kan immers vanuit gegaan worden dat een informant en de NDS bepaalde methodes hebben om contact te nemen met elkaar. Daarnaast kon u ook niks vertellen over wat uw vader precies moest doen voor de NDS. U had enkel vernomen van uw moeder dat uw vader werkte als informant voor de intelligentiediensten en dat hij rapporteerde aan hen (CGVS, p. 10). Het mag bovendien ook ten stelligste verbazen dat u niet meer informatie ingewonnen hebt omtrent de activiteiten van uw vader in Afghanistan. Zo bleek namelijk dat uw moeder wel op de hoogte was van zijn werk als informant. Bijgevolg kan verwacht worden dat u pogingen ondernomen zou hebben om meer informatie te verkrijgen over dat werk van uw vader, temeer bleek dat de documenten om het aan te tonen verdwenen zijn (CGVS, p. 15-16). Bovendien, en niet in het allermindst, dient herhaald te worden dat u, gezien het alreeds besproken leeftijdsresultaat, naar alle waarschijnlijkheid een volwassen man was in Afghanistan. Indien uw verklaringen over het profiel van uw vader zouden kloppen weet het bijgevolg niet te overtuigen dat enkel uw moeder op de hoogte was van de geheime activiteiten van uw vader. Redelijkerwijze lijkt het immers niet meer dan normaal dat u, een volwassen man, hier ook over ingelicht zou zijn.

Het Commissariaat-generaal dient u er met andere woorden op te wijzen dat de ernstige twijfels die bestaan omtrent uw vader zijn profiel op fundamentele wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Uw problemen vloeien namelijk voort uit het profiel van uw vader, zijnde de activiteiten die hij erop nahield voor de NDS. Dit heeft immers tot zijn dood geleid waardoor u wraak wilde nemen wat van u een doelwit gemaakt heeft.

Verder is het erg frappant dat u bij DVZ nooit melding gemaakt hebt van het gegeven dat M. (...) u wilde doden omdat u gezegd had dat u wraak zou nemen op hem omdat hij uw vader en broer gedood had (CGVS, p. 13-14). Dit bleek nochtans het meest cruciale feit te zijn dat ertoe geleid heeft dat u Afghanistan moest verlaten. Had u M. (...) nooit bedreigd dan ging uzelf nooit geviseerd worden door hem (CGVS, p. 16-17). Bijgevolg is het weinig ernstig te noemen dat er hier op geen enkele manier over gesproken werd bij DVZ. Dat u het niet vermeld had bij DVZ omdat u het kort moest houden is niet aannemelijk (CGVS, p. 16). U werd namelijk bij DVZ gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). U heeft er welgeteld zeven zinnen gezegd waardoor u zeker nog de nodige ruimte had om het tweede deel van uw relaas in het kort toe te lichten, wat uiteindelijk de werkelijke reden is dat u Afghanistan moest verlaten. Dat u er pas op het CGVS een eerste keer melding van maakte doet vermoeden dat u uw verklaringen post-factum opsmukt in een poging om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te kunnen maken. Het is echter nauwelijks ernstig te nemen dat u plotseling met nieuwe verklaringen komt aanzetten als zou u de persoon die uw vader en broer gedood heeft persoonlijk bedreigd hebben, dergelijke verklaringen heeft u voordien immers nooit vermeld waardoor ze in een bedrieglijk daglicht komen te staan. Dat u het overigens openlijk zou opnemen tegen een, zoals u zelf zegt, belangrijke figuur binnen de taliban, weet, de Afgaanse context indachtig, niet te overtuigen (CGVS, p. 12,18).

U dient er tevens op gewezen te worden dat het erg onlogisch is dat M. (...) vrij weinig interesse vertoont in u. Zo had M. (...) na uw vertrek een gesprek met uw moeder maar hij vroeg zelfs niet waar u was (CGVS, p. 16-17). M. (...) is daarenboven ook nooit naar het huis van uw maternale oom geweest (CGVS, p. 17). Nochtans zou het de logica zelve zijn voor M. (...) om u daar te komen zoeken. U verklaarde namelijk dat M. (...) u ging doden waardoor verwacht kan worden dat hij toch enige moeite zou ondernemen om u op te sporen, in casu quod non (CGVS, p. 16).

Volledigheidshalve is het verder ook enigszins onlogisch dat M. (...) tegen het dorpshef zei dat hij u op dezelfde manier zou doden als uw vader en uw broer. Hierdoor kreeg u de mogelijkheid om tijdig te ontsnappen uit het dorp (CGVS, p. 13-14). Het zou immers veel logischer geweest zijn mocht M. (...) gewoon achter u aan gekomen zijn zonder hierover te spreken tegen iemand. Zo ging u namelijk nooit geweten hebben dat uw leven in gevaar was. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Het Commissariaat-generaal stelt zich ook ernstige vragen omtrent de beweerdde overheidsoperatie die plaats gevonden zou hebben. Zo is het onduidelijk hoe het mogelijk is dat M. (...) in hetzelfde huis kon blijven wonen nadat de overheid hem wisten op te sporen (CGVS, p. 10, 12). Er kan immers verwacht worden dat M. (...) zich elders zou vestigen nadat zoiets gebeurd is. Het was duidelijk dat de overheid – in het licht van de door u geschetste context - op de hoogte waren van M. (...) en hem dus viseerden.

U bent er bovendien niet in geslaagd om aan te tonen dat uw vader en broer gedood zijn. Zo kan er weinig tot geen geloof gehecht worden aan de feiten die zich afgespeeld zouden hebben in Afghanistan en daarenboven kon u ook geen bewijzen neerleggen om het CGVS ervan te overtuigen (CGVS, p. 10).

Het houdt bovendien ook weinig steek dat u een openbaar Facebookprofiel onder uw eigen naam hebt waarop staat dat u momenteel in Brugge woont (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Dit is namelijk strijdig met het gegeven dat u niet wil gevonden worden door M. (...) , een persoon die blijkbaar veel connecties heeft aangezien hij een talibanleider is die verantwoordelijk is voor veel personen (CGVS, p. 18), wiens persoonlijke vijand u bent. Er kan dan ook verwacht worden dat u iets voorzichter zou omspringen wanneer u openbare informatie deelt, in casu quod non.

Tevens dient stil gestaan te worden bij uw verklaring aangaande het feit dat de taliban u als een ongelovige zouden beschouwen vanwege uw verblijf in Europa (CGVS, p. 18, 19). Hierover dient gesteld te worden dat dit een blote bewering is die u niet in concreto aannemelijk maakt. In dit verband kan batig verwezen worden naar de onderstaande motivering:

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een VIB ingediend hebt te Oostenrijk en in Bulgarije. Het is echter weinig ernstig dat u er met de noorderzon vertrokken bent zonder de asielprocedure er volledig te doorlopen. Daarnaast bent u nog een veilig land zoals Duitsland gepasseerd waar u het evenmin nodig vond om er een VIB in te dienen (CGVS, p. 7; Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32). Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB

gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde taskara werd reeds besproken (zie supra) en is dus niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u aan het CGVS overmaakte op 2 augustus 2022 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken

gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202109_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiietische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiietische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de

schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, alsook de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker zet uiteen dat hij bij terugkeer een risico loopt omdat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt volgend stuk toe aan het verzoekschrift:

- Wikipedia *"Afghan Name"* van 7 september 2022 (stuk 3).

3.2.2. Op 15 mei 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt (rechtsplegingsdossier, stuk 11):

- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023;
- COI Focus *"Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023.

3.2.3. Op 22 mei 2024 legt verzoeker een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 12) neer. Ter zitting van 22 mei 2024 wordt stuk 14 als bijlage bij deze aanvullende nota neergelegd.

Verzoeker verwijst in deze aanvullende nota naar:

- een vernietigingsarrest nr. 297075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker;
- de verslagen CEDOCA *"COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023 zouden volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, *"Afghanistan COI Focus"* van december 2023 en UNAMA *"Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan"* van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen;
- Khaama *"Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure"* van 17 maart 2024 dat bericht over de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm;
- Ariana News *"UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year"* van 16 maart 2024 en UNAMA *"Report on Afghanistan"* van maart 2024 aangaande het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan;
- UNHCR *"UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety"* van 7 oktober 2023 dat bericht over de gedwongen terugkeer;
- PakistanToday *"Afghanistan's deteriorating situation"* van 10 mei 2024;
- The Diplomat *"A reality check on Afghanistan's isolation under the taliban"* van 24 februari 2024;
- HRW *"World Report 2024 Afghanistan"* aangaande de schending van mensenrechten door de taliban in Afghanistan;
- UNAMA *"The treatment of detainees in Afghanistan"* van september 2023;
- UN OCHA *"Humanitarian needs and response plan 2024"* van januari 2024;
- UNHCR *"Afghanistan Situation Update"* van 1 februari 2024;
- Reliefweb *"Afghanistan humanitarian needs and response plan 2024"* van 23 december 2023.

Verzoeker lijst met voornoemde aanvullende nota de volgende stukken op waarvan stukken 1-4 en 8-14 in het kader van zijn verwestering worden ingediend. Stukken 1-13 worden middels dezelfde aanvullende nota neergelegd. Stuk 14 wordt ter zitting op 22 mei 2024 neergelegd:

- arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd 2/2/2023 (stuk 1);
- loonfiches van januari en maart 2024 (stuk 2);
- betalingsbewijzen aan de heer R. S. in het kader van de overname van een restaurant door verzoeker (6.000 € en 2.000 €) (stuk 3);
- balans van L. C., het restaurant dat door verzoeker zou worden overgenomen (stuk 4);
- klacht neergelegd in Kunduz en de beëdigde vertaling ervan naar het Frans (stuk 5);
- identiteitskaart van verzoekers moeder (stuk 6);
- identiteitskaart van verzoekers zus (stuk 7);
- attesten Nederlands Breakthrough van 1-4 (stuk 8);
- referentiebrieven mevrouw A. d.d. 26/4/2024 (stuk 9);
- referentiebrieven zijn vriendin A. S. (stuk 10);
- whatsapp van zijn vriendin A. S. (stuk 11);
- aanbevelingsbrieven van mevrouw H. en D. (LIGO-medewerkers) (stuk 12);
- attest werkgever BV V. – Q.-restaurant (stuk 13);
- overeenkomst overdracht aandelen (project) (stuk 14).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat artikel 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Tevens voert verzoeker in zijn tweede middel de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling *in casu* geschonden acht.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omwille van volgende redenen:

- (i) na medisch onderzoek kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde minderjarige leeftijd bij binnenkomst in België;
- (ii) verzoeker is er niet in geslaagd zijn identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Verzoeker heeft geen origineel document voorgelegd dat zijn identiteit, nationaliteit of de landen van eerder verblijf zou kunnen staven, enkel een kopie van zijn taskara. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten twijfelachtig is. Verzoeker heeft voorts een andere identiteit opgegeven in Bulgarije en Oostenrijk. Voorts mag het verbazen waarom verzoeker volgens zijn Facebookprofiel afkomstig is uit Kaboel;
- (iii) verzoeker is er niet in geslaagd om te overtuigen dat zijn vader zou hebben gewerkt als informant voor de NDS, de Afghaanse intelligentedienst, nu (a) het onlogisch is dat zijn vader een badge zou hebben gehad en deze zelfs zou zijn afgenomen door M.; (b) verzoeker niets kan vertellen over wat zijn vader precies moest doen voor de NDS; (c) het mag verbazen dat hij niet meer informatie heeft ingewonnen omtrent de activiteiten van zijn vader; (d) gezien het reeds besproken leeftijdsresultaat, hij een volwassen man zou zijn geweest en het mag verbazen dat hij hierover niet zou zijn ingelicht;
- (iv) verzoeker heeft bij de DVZ nooit melding gemaakt van de reden waarom hij Afghanistan zou hebben verlaten met name, dat M. hem wilde doden nadat verzoeker zou hebben bedreigd hem te vermoorden als wraak voor het ombrengen van zijn vader en zijn broer;
- (v) het is onlogisch dat M. vrij weinig interesse vertoont in verzoeker of nooit naar het huis van verzoekers matenale oom is geweest. Tevens is het niet logisch dat M. tegen het dorpshef zou hebben gezegd dat hij hem op dezelfde manier zou doden zoals hij bij zijn vader en zijn broer zou hebben gedaan en hij aldus de mogelijkheid zou hebben gehad om tijdig te ontsnappen uit het dorp;
- (vi) er rijzen ernstige vragen omtrent de beweerde overheidsoperatie die plaats zou hebben gevonden omdat het onduidelijk is hoe M. in hetzelfde huis kon blijven wonen nadat de overheid hem had opgespoord;
- (vii) verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen dat zijn vader en broer zijn gedood aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich afgespeeld zouden hebben en hij geen bewijzen kon neerleggen in dit verband;
- (viii) het houdt weinig steek dat verzoeker een openbaar Facebookprofiel heeft onder zijn eigen naam waarop staat dat hij momenteel in Brugge woont, hetgeen strijdig is met het gegeven dat hij niet gevonden zou willen worden door M., een persoon die blijkbaar veel connecties zou hebben en zijn persoonlijke vijand is;
- (ix) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient

geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen concrete informatie aan.

(x) verzoeker zou hebben verklaard nooit asiel in een ander Europees land te hebben aangevraagd, hetgeen niet correct is aangezien hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Oostenrijk en Bulgarije. Verzoeker heeft voorts geen verzoek ingediend in het land dat hij passeerde, met name Duitsland, hetgeen de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen verder ondermijnt nu verwacht kan worden dat verzoeker een verzoek indient in een veilig land waar hij binnenkomt;

(xi) verzoekers neergelegde taskara, is zoals hierboven besproken, niet bij machte om de conclusie van het CGVS om te buigen;

(xii) verzoekers opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die op 2 augustus 2022 werden overgemaakt zijn eveneens niet in staat om de beoordeling van het verzoek om te buigen;

(xiii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(xiv) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota d.d. 22 mei 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij naar de rapporten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en verwijst hij ook naar EUAA “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023; UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023; CEDOCA “*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023. Dit laatste rapport zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, “*Afghanistan COI Focus*” van december 2023 en UNAMA “*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*” van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 15 mei 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van

bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het verzoekschrift en de aanvullende nota d.d. 22 mei 2024 tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door M., een talibanleider en buurman van verzoeker. Verzoekers problemen zouden zijn gestart naar aanleiding van het werk van zijn vader als informant voor de Afghaanse intelligentiedienst NDS. Enkele dagen voor het vertrek van verzoeker uit Afghanistan, zou de overheid een aanval hebben uitgevoerd op het huis van M., die op dat moment gastheer was van enkele talibanstrijders. Tijdens deze operatie zou de schoonbroer en tevens een strijder van M. A., een hooggeplaatste talibancommandant, zijn vermoord. De gehele operatie en de dood van een van de strijders zou volgens de taliban zijn veroorzaakt door de werkzaamheden van verzoekers vader. Naar aanleiding hiervan werden zowel zijn vader als zijn broer, die getuige was van de moord op hun vader, om het leven gebracht. Verzoeker zou publiekelijk hebben gedreigd om M. te vermoorden, als wraak voor de moord op zijn familieleden. Nadat M. dit vernam, zou hij hebben verklaard dat hij verzoeker op dezelfde manier zou doden als zijn familieleden. H., het dorpshoofd zou verzoeker nadien hebben aangeraden om het dorp te verlaten.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel is dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd. De commissaris-generaal steunt zich hierbij op een beslissing van de Dienst Voogdij van 10 juni 2021 waarin staat dat verzoeker na medisch onderzoek op 3 juni 2021 ouder was dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimumleeftijd is (administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij d.d. 10 juni 2021).

Waar verzoeker in het verzoekschrift de resultaten van het leeftijdsonderzoek betwist en verwijst naar een resolutie van het Europees Parlement van 2013 over de MENA, een artikel dat op 20 februari 2010 door de Orde van Artsen werd gepubliceerd en een citaat van het Platform Minderjarigen in Ballingschap, stelt de Raad vast dat de bevindingen van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij niet in huidige procedure voor de Raad kunnen worden betwist. Bijgevolg is verzoekers betoog inzake de ontvankelijkheidsvereisten van het beroep bij de Raad van State tegen een beslissing van de Dienst Voogdij en de uitslag van het medisch onderzoek niet dienstig.

Verzoekers beweerde leeftijd ligt minstens vijf jaar verwijderd van zijn werkelijke leeftijd. Zulke grote discrepantie kan allerminst worden verklaard door verzoekers betoog waarin hij blijft volharden in zijn leeftijd en zijn verwijzing naar een kopie van zijn taskara. Dit vormt geen afdoende verklaring en kan niet leiden tot het ombuigen van de bestreden beslissing in zijn voordeel. Het verwijzen naar algemene informatie zonder deze elementen *in concreto* aannemelijk te maken, kan evenmin worden aanvaard als een afdoende argument. Verzoekers uitleg biedt geen verschoning voor de grote discrepantie tussen verzoekers verklaringen en de medisch objectieve vaststellingen.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift betreurt dat de beslissing van de Dienst Voogdij niet in het administratief dossier zit, dient erop gewezen dat deze beslissing wel degelijk is bijgevoegd in het administratief dossier (administratief dossier, Deel DVZ). In de veronderstelling dat deze beslissing niet in het administratief dossier zou hebben gezeten, stelt de Raad vast dat verzoeker voor het verstrijken van de beroepstermijn nog tijd had om het CGVS hiervan in kennis te stellen zodat alsnog een kopie van dat stuk kon worden opgevraagd. Voorts benadrukt de Raad dat verzoeker ook gebruik had kunnen maken van het inzagerecht.

Waar verzoeker betoogt dat het persoonlijk onderhoud aangaande de taskara uiterst summier is en dat geen grondig onderzoek werd uitgevoerd, kan de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker ruimschoots de tijd en gelegenheid heeft gehad om alle relevante informatie te geven die hij wou.

Verzoekers betoog dat er geen rekening werd gehouden met zijn angst gezien zijn jonge leeftijd, is bijgevolg geen dienstige uitleg. Er werd verzoeker van in het begin van zijn verzoek om internationale bescherming gewezen op het belang om de waarheid te vertellen. Op hem rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker angstig was is geen afdoende verklaring voor de meerdere tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen in zijn vluchtrelaas.

3.3.6.4. Verzoeker is er voorts niet in geslaagd zijn identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Hierover staat in de bestreden beslissing terecht het volgende te lezen:

“Verder bent u er niet in geslaagd uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielprocedure geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Zo hebt u slechts een fotokopie neergelegd van uw taskara (CGVS, p. 4) maar gelet op uw beweerde leeftijd is dit document an sich al weinig betrouwbaar. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. Bovendien heeft u elders in Europa een andere identiteit opgegeven waardoor niet ontkend kan worden dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo liet u in Bulgarije optekenen dat u geboren bent in het jaar 2005 en dat uw naam B. (...) is (Administratief dossier – Dublin). Ook in Oostenrijk gaf u een andere geboortedatum op, zo verklaarde u geboren te zijn in het jaar 2004 en gekend te zijn onder de naam H. (...), de naam die u ook oorspronkelijk opgaf in België maar later naar U. (...) liet wijzigen (Administratief dossier – Dublin; Verklaring DVZ, 1).”

Verzoeker verwijst in dit verband naar het feit dat het CGVS een gespecialiseerde instantie is *maar in casu* niet het nodige onderzoek heeft verricht en aldus niet op de hoogte zou zijn van de culturele verschillen tussen Afghanistan en België. Hij stelt dat op basis van informatie (Wikipedia “Afghan Name” van 7

september 2022 (verzoekschrift, stuk 3)) Pashtoeners slechts één naam hebben en er geen achternaam en voornaam is zoals in Europa het geval is. In Europa kiezen ze dan een achternaam voor zichzelf. Verzoeker heeft in Bulgarije, Oostenrijk en in België telkens een andere naam gekozen. Verzoekers daden en keuzes moeten worden begrepen in het licht van zijn jonge leeftijd onderweg en bij binnenkomst in België.

Verzoekers kritiek op de overwegingen van de commissaris-generaal voldoet niet. Zelfs indien men de redenering van het hebben van één naam zou volgen, kan niet worden gevolgd waarom verzoeker dan drie verschillende namen heeft opgegeven in Europa. Louter zijn leeftijd kan niet als verschooning dienen, te meer verzoeker ouder is gebleken dan hij initieel meedeelde. Op elk van de taskara's die verzoeker heeft ingediend staan bovendien twee namen. Verzoeker kan met zijn betoog ook niet verder verklaren waarom hij verschillende geboortedata heeft gegeven in Oostenrijk, Bulgarije en België.

Waar verzoeker verwijst naar zijn leeftijd op dat moment, kan ook worden verwezen naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.3.6.3.

3.3.6.5. Voorts wordt op goede gronden het volgende geconsidereerd:

“Dat u trouwens volgens uw Facebookprofiel afkomstig was uit Kaboel mag ook de nodige verbazing wekken. Uw uitleg waarom dit er zo stond houdt immers geen steek. Zo verklaarde u dat het kwam doordat een vriend van u in Servië met een Turks gsm-nummer meerdere Facebookaccounts creëerde. U denkt dat dit de oorzaak is (CGVS, p. 5). Hoe het ene met het andere te maken heeft is echter volstrekt onduidelijk. U kon het immers wel aanpassen na het persoonlijk onderhoud op het CGVS (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Deze en voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat u geen klare wijn schenkt wat bijgevolg een verdere smet werpt op uw algehele geloofwaardigheid.”

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Overigens dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

3.3.6.6. De Raad wijst erop dat verzoekers voorgehouden problemen rechtstreeks gelinkt zijn aan het profiel van zijn vader, zijnde de werkzaamheden die hij erop nahield voor de NDS. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker er niet in is geslaagd de werkzaamheden van zijn vader aannemelijk te maken. Zo staat in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

“Zo bent u er eerst en vooral niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van het gegeven dat uw vader gewerkt zou hebben als informant voor de NDS, de Afghaanse intelligentiedienst. U verklaart dat uw vader een badge van de NDS bezat maar dat deze werd genomen door M. (...) na uw vertrek (CGVS, p. 4). Het is echter enigszins onlogisch dat uw vader een badge had voor de NDS terwijl hij slechts een informant was. Mocht hij ooit betrappt worden met deze badge in uw dorp, een dorp dat onder controle van de taliban stond (CGVS, p. 7), dan zouden de gevolgen zeer ernstig zijn voor uw vader. Het is tevens volstrekt onduidelijk waarom een informant een badge nodig heeft. Een informant zou deze badge nooit mogen tonen want het is net de bedoeling dat hun identiteit verborgen blijft. Er kan immers vanuit gegaan worden dat een informant en de NDS bepaalde methodes hebben om contact te nemen met elkaar. Daarnaast kon u ook niks vertellen over wat uw vader precies moest doen voor de NDS. U had enkel vernomen van uw moeder dat uw vader werkte als informant voor de intelligentiediensten en dat hij rapporteerde aan hen (CGVS, p. 10). Het mag bovendien ook ten stelligste verbazen dat u niet meer informatie ingewonnen hebt omtrent de activiteiten van uw vader in Afghanistan. Zo bleek namelijk dat uw moeder wel op de hoogte was van zijn werk als informant. Bijgevolg kan verwacht worden dat u pogingen ondernomen zou hebben om meer informatie te verkrijgen over dat werk van uw vader, temeer bleek dat de documenten om het aan te tonen verdwenen zijn (CGVS, p. 15-16). Bovendien, en niet in het allerm minst, dient herhaald te worden dat u, gezien het alreeds besproken leeftijdsresultaat, naar alle waarschijnlijkheid een volwassen man was in Afghanistan. Indien uw verklaringen over het profiel van uw vader zouden kloppen weet het bijgevolg niet te overtuigen dat enkel uw moeder op de hoogte was van de geheime activiteiten van uw vader. Redelijkerwijze lijkt het immers niet meer dan normaal dat u, een volwassen man, hier ook over ingelicht zou zijn.”

Verzoeker stelt in het kader van de werkzaamheden van zijn vader dat hij zeer jong was toen zijn vader voor de NDS werkte en hij pas na het overlijden van zijn vader op de hoogte werd gesteld van zijn job als informant. De Raad verwijst aangaande zijn leeftijd naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.3.6.3.

Met verzoekers betoog dat zijn moeder geen verdere informatie kon geven en zij bang is om over dit onderwerp te praten, slaagt verzoeker er niet in de stelling van verweerder te weerleggen. Het is immers aan

verzoeker om de elementen met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming te concretiseren. Het is niet aan het CGVS of een andere instantie om te gissen of informatie te achterhalen. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan bovendien worden gelezen dat verzoekers moeder wel bepaalde informatie gaf over dit onderwerp (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

3.3.6.7. Wat betreft verzoekers verklaringen aangaande het feit dat M. hem zou willen vermoorden, merkt de commissaris-generaal pertinent het volgende op:

“Verder is het erg frappant dat u bij DVZ nooit melding gemaakt hebt van het gegeven dat M. (...) u wilde doden omdat u gezegd had dat u wraak zou nemen op hem omdat hij uw vader en broer gedood had (CGVS, p. 13-14). Dit bleek nochtans het meest cruciale feit te zijn dat ertoe geleid heeft dat u Afghanistan moest verlaten. Had u M. (...) nooit bedreigd dan ging uzelf nooit gevisieerd worden door hem (CGVS, p. 16-17). Bijgevolg is het weinig ernstig te noemen dat er hier op geen enkele manier over gesproken werd bij DVZ. Dat u het niet vermeld had bij DVZ omdat u het kort moest houden is niet aannemelijk (CGVS, p. 16). U werd namelijk bij DVZ gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). U heeft er welgeteld zeven zinnen gezegd waardoor u zeker nog de nodige ruimte had om het tweede deel van uw relaas in het kort toe te lichten, wat uiteindelijk de werkelijke reden is dat u Afghanistan moest verlaten. Dat u er pas op het CGVS een eerste keer melding van maakte doet vermoeden dat u uw verklaringen post-factum opsmukt in een poging om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te kunnen maken. Het is echter nauwelijks ernstig te nemen dat u plotseling met nieuwe verklaringen komt aanzetten als zou u de persoon die uw vader en broer gedood heeft persoonlijk bedreigd hebben, dergelijke verklaringen heeft u voordien immers nooit vermeld waardoor ze in een bedrieglijk daglicht komen te staan. Dat u het overigens openlijk zou opnemen tegen een, zoals u zelf zegt, belangrijke figuur binnen de taliban, weet, de Afghaanse context indachtig, niet te overtuigen (CGVS, p.12,18).”

Verzoeker stelt dat het slechts om een detail gaat en verwijst naar de mogelijke problemen inzake de vertolking bij de DVZ die zouden kunnen hebben geleid tot fouten in de interpretatie van zijn verklaringen. Hieromtrent dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker zich bedient van hypothesen maar geen concreet element aanreikt om dit te onderbouwen. Verzoeker kan zich thans niet dienstig beroepen op algemene uitlatingen teneinde zijn verklaringen in een ander kader te plaatsen.

Verzoeker voegt hieraan toe dat deze gebeurtenissen zich twee jaar geleden hebben voorgedaan, hij niet aanwezig was, hij toen nog een kind was en hij sindsdien een moeilijke asielprocedure heeft doorgeemaakt. Met dergelijke argumentatie slaagt verzoeker er niet in de stelling van verweerder te weerleggen. Het is aan verzoeker om relevante elementen aan te reiken en zich niet te beroepen op bepaalde moeilijkheden die zich zouden hebben kunnen voorgedaan. Bovendien blijkt dat het probleem met M. de kern uitmaakt van verzoekers asielrelaas en dat dit bovendien een buurman van verzoeker was. Verzoeker kan niet voorhouden dat hij “niet aanwezig was” of dat hij nog een kind was om te verantwoorden waarom hij bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van het feit dat M. verzoeker wilde doden omdat verzoeker gezegd had dat hij wraak wilde nemen op M. omdat M. verzoekers vader en broer gedood had.

Verzoekers verwijzing naar een artikel (UNHCR “Beyond Proof, credibility assessment in EU asylum systems” van mei 2013) kan de argumentatie van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht plaatsen nu de inhoud van dit artikel een algemene strekking heeft en verzoeker de elementen hiervan in zijn persoonlijk geval moet betrekken, *quod non in casu*. Er wordt herhaald dat deze ommissie betrekking heeft op de kern van verzoekers asielrelaas.

3.3.6.8. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende overwogen:

“Het Commissariaat-generaal stelt zich ook ernstige vragen omtrent de beweerde overheidsoperatie die plaats gevonden zou hebben. Zo is het onduidelijk hoe het mogelijk is dat M. (...) in hetzelfde huis kon blijven wonen nadat de overheid hem wisten op te sporen (CGVS, p. 10, 12). Er kan immers verwacht worden dat M. (...) zich elders zou vestigen nadat zoiets gebeurd is. Het was duidelijk dat de overheid – in het licht van de door u geschetste context - op de hoogte waren van M. (...) en hem dus viseerden. Het houdt bovendien ook weinig steek dat u een openbaar Facebookprofiel onder uw eigen naam hebt waarop staat dat u momenteel in Brugge woont (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Dit is namelijk strijdig met het gegeven dat u niet wil gevonden worden door M. (...) , een persoon die blijkbaar veel connecties heeft aangezien hij een talibanleider is die verantwoordelijk is voor veel personen (CGVS, p. 18), wiens persoonlijke vijand u bent. Er kan dan ook verwacht worden dat u iets voorzichter zou omspringen wanneer u openbare informatie deelt, in casu quod non.”

Verzoeker tracht het motief van de bestreden beslissing te weerleggen door te stellen dat hij het gedrag van de vorige Afghaanse autoriteiten tegenover M. niet kan uitleggen, hij destijds een kind was en hij wat betreft informatie afhangt van wat hem werd verteld. De Raad stelt vast dat verzoeker naliet zich afdoende te informeren over belangrijke elementen die betrekking hebben op zijn vluchtrelaas na zijn vertrek, terwijl hij toch verklaarde dat zijn moeder van het één en ander op de hoogte was (CGVS, p. 18, vraag 182; p. 10,

vragen 100 en 101, p. 13 en 14, vraag 130). Dit doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft het Facebookprofiel en het feit dat hij niet gevonden zou willen worden door M., stelt verzoeker dat op zijn profiel staat dat hij “afkomstig” is uit Brugge, niet dat hij er woont. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij in Sijsele woont. Aangaande zijn naam stelt hij dat G. U. zijn Europese naam is die hij zichzelf zou hebben gegeven. Verzoeker meent vervolgens dat de redenering van het CGVS vergezocht is aangezien hij zich veilig voelt in België en geen reden te vrezen heeft dat M. of andere talibanleiders hem hier zouden doden, hij stelt dat “*de kans groot is dat M. geen gebruik maakt van een westerse app zoals Facebook*”.

De Raad stelt vast dat dergelijke houding niet strookt met verzoekers beweerde vrees dat hij daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst en aldus te allen tijde omzichtig zou moeten omgaan met het delen van onder andere een verblijfplaats. Het feit dat verzoeker dit niet doet strookt inderdaad niet met zijn beweerde vrees voor M.

3.3.6.9. Tot slot wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende geconsidereerd:

“Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een VIB ingediend hebt te Oostenrijk en in Bulgarije. Het is echter weinig ernstig dat u er met de noorderzon vertrokken bent zonder de asielprocedure er volledig te doorlopen. Daarnaast bent u nog een veilig land zoals Duitsland gepasseerd waar u het evenmin nodig vond om er een VIB in te dienen (CGVS, p. 7; Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32). Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.”

Verzoeker meent dat hij nog minderjarig was en geen kennis had over de asielprocedure. Hij zou aldus niet hebben beseft dat hij asiel had aangevraagd. Verzoekers betoog in dit verband kan niet worden gevolgd nu middels het medisch onderzoek d.d. 3 juni 2021 werd aangetoond dat hij op moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming reeds meerderjarig was met een minimumleeftijd van 23 jaar. Daarbij komt dat, los van verzoekers leeftijd en situatie kan worden opgemerkt dat hij verklaard heeft dat hij niet in die landen wilde blijven maar wilde doorreizen (CGVS, p. 6) en dat zijn eindbestemming België was (CGVS, p. 18, vraag 175). Verzoeker kan dus niet louter naar zijn leeftijd verwijzen om te verklaren waarom hij de afloop van zijn asielprocedure in die landen niet heeft afgewacht.

Verzoeker betreurt het feit dat verweerder geen vraag heeft gesteld over de redenen waarom hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland. In dit verband dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Bovendien kan in de notities van het persoonlijk onderhoud worden gelezen dat de *protection officer* de vraag stelde in welke landen hij een verzoek heeft ingediend en welke landen hij passeerde (CGVS p. 6). Verzoeker kon aldus op dat moment eventueel spontaan vermelden waarom hij in Duitsland geen verzoek heeft ingediend. Verzoekers betoog dat hij Oostenrijk heeft verlaten zonder de asielprocedure te doorlopen omdat hij vrienden en familieleden in België heeft, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen door verzoeker aangezien verwacht kan worden dat de asielprocedure doorlopen wordt in het eerste Europees land waar hij is binnengekomen.

3.3.6.10. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn uiteengezette vluchtmotieven en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer is en waarmee verzoeker dan ook niet de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan ontkrachten.

3.3.6.11. De volgende motieven laat verzoeker ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt:

(v) het is onlogisch dat M. vrij weinig interesse vertoont in verzoeker of nooit naar het huis van verzoekers maternale oom is geweest. Tevens is het niet logisch dat M. tegen het dorps hoofd zou hebben gezegd dat hij hem op dezelfde manier zou doden zoals hij bij zijn vader en zijn broer zou hebben gedaan en hij aldus de mogelijkheid zou hebben gehad om tijdig te ontsnappen uit het dorp;

(vii) verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen dat zijn vader en broer zijn gedood aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich afgespeeld zouden hebben en hij geen bewijzen kon neerleggen in dit verband;

(xii) verzoekers opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die op 2 augustus 2022 werden overgemaakt zijn eveneens niet in staat om de beoordeling van het verzoek te doen ombuigen.

3.3.6.12. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota d.d. 22 mei 2024 naar het feit dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens zijn verwestering. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij

Afghanistan heeft verlaten in juli 2020 en op dat moment nog maar 16 jaar oud was. Hij meent voorts dat hij in Europa is aangekomen in 2020 en sindsdien altijd in Europa heeft gewoond waardoor hij een groot deel van zijn volwassen leven in Europa heeft doorgemaakt. Hij stelt voorts dat hij in Vlaanderen woont en 's avonds Nederlandse taallessen volgt en overdag voor een voedingsbedrijf werkt. Hij voegt hieraan toe dat hij vrienden heeft in België en een vriendin heeft met wie hij samenwoont. Hij stelt voorts dat hij verschillende apps zoals Facebook en Whatsapp gebruikt. Verzoeker zou voorts nooit traditionele Afghaanse kleding dragen, geen baard hebben en zich op een moderne manier kleden, naar "westerse stijl".

Verzoeker verwijst inzake zijn verwestering aldus naar zijn schoolloopbaan, zijn werkloopbaan, zijn vriendin, het feit dat hij zich op een moderne manier kleedt en het project dat hij voor ogen heeft om een restaurant over te nemen. In het kader van deze elementen verwijst verzoeker in zijn aanvullende nota d.d. 22 mei 2024 naar het volgende en legt de volgende stukken neer: een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd 2/2/2023 (stuk 1); loonfiches van januari en maart 2024 (stuk 2); betalingsbewijzen aan de heer R. S. in het kader van de overname van een restaurant door verzoeker (6.000 € en 2.000 €) (stuk 3); balans van L. C., het restaurant dat door verzoeker zou worden overgenomen (stuk 4); klacht neergelegd in Kunduz en de beëdigde vertaling ervan naar het Frans (stuk 5); identiteitskaart van verzoekers moeder (stuk 6); identiteitskaart van verzoekers zus (stuk 7); attesten Nederlands Breakthrough van 1-4 (stuk 8); referentiebrief mevrouw A. d.d. 26/4/2024 (stuk 9); referentiebrief zijn vriendin A. S. (stuk 10); whatsapp van zijn vriendin A. S. (stuk 11); aanbevelingsbrief van mevrouw H. en D. (LIGO-medewerkers) (stuk 12); attest werkgever BV V. – Q.-restaurant (stuk 13); overeenkomst overdracht aandelen (project) (stuk 14) dat ter zitting d.d. 22 mei 2024 werd ingediend.

3.3.6.12.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens "enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land" (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, pt. 36-37 en 46, 49).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van

beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

3.3.6.12.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de Taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de Taliban zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De Taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-Talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de Taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van

banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreeden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

3.3.6.12.3. In zoverre verzoeker in dit verband in zijn aanvullende nota neergelegd ter zitting d.d. 22 mei 2024 opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, doet hierover niet anders denken.

3.3.6.12.4. De Raad benadrukt volledigheidshalve dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker op basis van de beslissing van de Dienst Voogdij d.d. 10 juni 2021 op 3 juni 2021 ouder was dan 18 jaar en minstens 23 jaar. Daardoor was hij 22 jaar oud toen hij uit Afghanistan vertrok en is hij in België aangekomen rond zijn 23 jaar. Verzoeker verblijft intussen iets meer dan drie jaar in België en ongeveer vier jaar in Europa. Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier, NPO, p. 11-12). Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels al een tijdje in Europa verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker toont dit op geen enkele wijze *in concreto* aan.

Door verder louter te poneren dat hij zich niet op de traditionele Afghaanse wijze kleedt, dat hij geen baard heeft, dat hij een Belgische vriendin heeft en in zijn aanvullende nota d.d. 22 mei 2024 verwijst naar een referentiebrieven en een Whatsappgesprek van zijn vriendin (stukken 10 en 11), dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker legt een referentiebrieven en een inhoudelijk gelijklopend whatsappbericht (stukken 10 en 11 bij de aanvullende nota van 22 mei 2024) van zijn Belgische vriendin voor. Dat verzoeker een vriendin zou hebben betekent niet noodzakelijkerwijze dat hij niet langer zou aarden in de Afghaanse maatschappij. Dit element kan worden beschouwd als een begin van een zekere mate van toe-eigening van westerse waarden, doch het is op zich ook niet voldoende om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota naar zijn schoolloopbaan (aanvullende nota d.d. 22 mei 2024, stukken 8 en 12) alsook naar zijn werkbetrekking in België (stukken 1, 2 en 13) mede zijn project voor het overnemen van een restaurant (stukken 3, 4 en 14) wat lovenswaardig is, maar de Raad stelt vast dat hieruit niet kan blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding. De getuigenverklaringen van een begeleidster van het opvangcentrum waar verzoeker verblijft (stuk 9), van zijn leerkrachten Nederlands (stuk 12) en van zijn manager/werkgever (stuk 13) loven zijn persoonlijkheid en motivatie. Verzoeker toont met al deze elementen echter niet aan dat hij om deze redenen zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Bovendien kan wat betreft verzoekers project om een restaurant over te nemen, worden toegevoegd dat stuk 14 bij de aanvullende nota slechts een ontwerp van overdracht van aandelen betreft en dit aldus een voorlopig document is dat niet werd ondertekend.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou

lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het aangehaalde artikel in het verzoekschrift van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung doet hierover ook niet anders oordelen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht”*. (*“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?” “Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat”*). Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn vrienden en dorpelingen in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees. Verzoeker brengt gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte interpretatie van de sharia die de taliban wensen te hanteren en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunduz, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij in niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoeken van F. Stahlmann. In het onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden geduid dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, targeting door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laten verzoeker evenals zijn advocaat na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Wat betreft de studie van 2021 kan worden vastgesteld dat het ook hier gaat om de ervaringen van 113 Afghanen die van Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd. Daaruit blijkt dat er inderdaad mogelijke risico's zijn voor deze personen die zijn teruggekeerd, maar daarbij moet worden vastgesteld dat de risico's niet enkel uitgaan van de taliban, maar ook van de familieleden. Ook hier laat verzoeker na om *in concreto* te duiden op welke manier hij hierdoor vervolging dient te vrezen bij terugkeer. Bovendien blijkt uit deze studies niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaald arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker, die zijn vrees voor terugkeer omwille van een (gepercipieerde) verwestering op geen enkele wijze concretiseert, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.3.6.13. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die hij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

De klacht neergelegd in Kunduz en de beëdigde vertaling ervan naar het Frans die middels de aanvullende nota *d.d.* 22 mei 2024 (stuk 5) werden neergelegd, wijzigen niets aan de motieven van de bestreden beslissing. Daargelaten de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten wat maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend, wijst de Raad erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is voor de voorgelegde klacht. In het licht van het vorige wijzigen de identiteitskaarten van verzoekers moeder en zus (aanvullende nota *d.d.* 22 mei 2024, stukken 6-7) verder niets aan de inhoud van de motieven van de commissaris-generaal. Deze stukken leveren immers hoogstens bewijs voor een identiteit en herkomst en leveren geen bewijs voor de voorgehouden problemen van verzoeker.

3.3.6.14. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.15. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op *situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineensstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker geciteerde nieuwsberichten en passage uit "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt gevisieerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban logischerwijze een verslechtering inhouden van de socio-economische situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota d.d. 22 mei 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakt immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en

gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaald arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift als in de aanvullende nota uit nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Kunduz alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET